

Datum van
inontvangstneming

:

12/02/2016

Zaak C-13/16**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

8 januari 2016

Verwijzende rechter:

Augstākā tiesa (Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 december 2015

Eiseres tot cassatie:

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvalde

Verweerder in cassatie:

Rīgas pašvaldības SIA „Rīgas satiksme”

BESLISSING

Gedaan te Riga op 30 december 2015

De Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (hoogste bestuursrechter van de Republiek Letland) [*omissis*]

[*omissis*] [samenstelling van de rechterlijke instantie]

is overgegaan tot schriftelijke behandeling van de zaak waaraan het beroep ten grondslag ligt dat door de Rīgas pašvaldības SIA „Rīgas satiksme” (gemeentelijk vervoerbedrijf Riga; hierna: „GVB Riga”) was ingesteld met betrekking tot de weigering van de Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvalde (afdeling ordehandhaving van de rijkspolitie regio Riga) om het identiteitskaartnummer en adres van een taxipassagier te verstrekken, welke zaak thans het beroep in cassatie betreft dat door de afdeling ordehandhaving van de rijkspolitie regio Riga is ingesteld tegen de uitspraak van de Administratīvā rajona tiesa (lagere bestuursrechter) van 16 mei 2014.

Feiten

1. In december 2012 vond er in Riga een verkeersongeval plaats. Een taxi stond stil aan de rand van de weg. Net toen een trolleybus van het GVB Riga passeerde, opende de passagier die op de achterbank van de taxi zat, het portier, waardoor de bus beschadigd raakte. De procedure met betrekking tot verkeersovertredingen werd opgestart en er werd proces-verbaal opgemaakt.

2. Aanvankelijk achtte het GVB Riga de taxichauffeur aansprakelijk voor het ongeval, zodat het de schade probeerde te verhalen op de verzekeringsmaatschappij [Or. 2] van de eigenaar of rechtmatige gebruiker van de taxi. De verzekeringsmaatschappij wees er echter op dat zij geen vergoeding zou uitkeren omdat het ongeval was te wijten aan de passagier, en niet aan de taxichauffeur, en het GVB Riga de passagier bij de civiele rechter kon aanspreken voor de schade.

3. Het GVB Riga wendde zich daarop tot het Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas birojs (bureau verkeersovertredingen van de afdeling ordehandhaving van de rijkspolitie regio Riga), daarbij verzoekende om verstrekking van informatie over de persoon die was bekeurd, toezending van een afschrift van de stukken waarin de taxichauffeur en de passagier de omstandigheden van het ongeval uiteenzetten, en verstrekking van de voornaam, de achternaam, het identiteitskaartnummer en het adres van de taxipassagier. Het GVB Riga heeft de politie erop gewezen dat de gevraagde informatie uitsluitend zou worden gebruikt om de gang naar de civiele rechter te maken.

4. De politie heeft het verzoek van het GVB Riga slechts gedeeltelijk gehonoreerd en verstrekke de voor- en achternaam van de taxipassagier, maar weigerde het identiteitskaartnummer en adres van die persoon te geven. Het GVB Riga ontving evenmin de verklaringen die waren afgelegd door de bij het ongeval betrokken personen.

Het besluit van de politie was gebaseerd op het feit dat alleen partijen die betrokken zijn bij de bestuursrechtelijke procedure naar aanleiding van de overtreding (het GVB Riga is geen partij), de op overtredingen betrekking hebbende informatie kunnen opvragen, alsmede op het feit dat de Datu valsts inspekcija (de Letse privacytoezichthouder) verbiedt dat het identiteitskaartnummer en adres worden verstrekt.

Volgens artikel 12, tweede alinea, van het Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss (Letse wetboek van administratieve overtredingen) wordt in bestuursrechtelijke procedures met betrekking tot overtredingen de betrokkene op diens uitdrukkelijk verzoek als slachtoffer erkend door de instantie of functionaris die de zaak zal behandelen. Het GVB Riga heeft geen gebruik gemaakt van het recht om als slachtoffer te worden erkend in de onderhavige procedure.

5. Het GVB Riga heeft het besluit van de politie bij de bestuursrechter aangevochten voor zover geweigerd is het identiteitskaartnummer en adres van de passagier te verstrekken. Bij uitspraak van 16 mei 2014 heeft de Administratīvā rajona tiesa (lagere bestuursrechter) het beroep van het GVB Riga toegewezen en de politie gelast om het gevraagde identiteitskaartnummer en adres van de taxipassagier te verstrekken.

6. De politie heeft beroep in cassatie ingesteld bij de Augstākā tiesa (hoogste rechter), die in de onderhavige zaak de privacytoezichthouder heeft verzocht om een advies. Volgens de privacytoezichthouder bepaalt artikel 7 van de Fizisko personu datu aizsardzības likums (Letse wet bescherming persoonsgegevens) dat persoonsgegevens, tenzij de wet anders bepaalt, **[Or. 3]** slechts mogen verwerkt indien voldaan is aan minstens één van de volgende voorwaarden:

- 1) de betrokkene heeft zijn toestemming gegeven;
- 2) de gegevensverwerking vloeit voort uit de contractuele verplichtingen van de betrokkene of de gegevensverwerking is, gelet op het verzoek van de betrokkene, noodzakelijk voor het sluiten van de overeenkomst;
- 3) de gegevensverwerking is noodzakelijk voor het nakomen van een wettelijke verplichting die geldt voor de voor de verwerking verantwoordelijke;
- 4) de gegevensverwerking is noodzakelijk ter bescherming van vitale belangen van de betrokkene, waaronder diens leven en gezondheid;
- 5) de gegevensverwerking is noodzakelijk ter bescherming van het algemeen belang of ten behoeve van openbare dienstverlening waarbij gegevens worden verstrekt aan de voor de verwerking verantwoordelijke of een derde;
- 6) de gegevensverwerking is noodzakelijk ter behartiging van een gerechtvaardigd belang van de voor de verwerking verantwoordelijke of een derde aan wie gegevens worden verstrekt. Daarbij mag geen afbreuk worden gedaan aan de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene.

De privacytoezichthouder heeft er in zijn antwoord op gewezen dat in dit concrete geval geen gegevens mochten worden verstrekt op grond van artikel 7, punt 6, van de wet bescherming persoonsgegevens, aangezien in het wetboek van administratieve overtredingen is bepaald aan wie de rijks politie informatie over een zaak mag verstrekken. Het verstrekken van persoonsgegevens in bestuursrechtelijke procedures met betrekking tot overtredingen kan volgens de privacytoezichthouder dus slechts geschieden op grond van de punten 3 en 5 van artikel 7 in de in de wet genoemde gevallen. Bovendien is het zo dat de voor de verwerking verantwoordelijke (in dit geval de politie) krachtens artikel 7 van de wet niet verplicht is maar de mogelijkheid heeft om gegevens te verwerken.

De privacytoezichthouder heeft hieraan toegevoegd dat het GVB Riga de gegevens langs andere weg kon verkrijgen, namelijk door een met redenen omkleed verzoek te richten aan de burgerlijke stand ex artikel 19 van de Iedzīvotāju reģistra likums (Letse wet op de burgerlijke stand), dan wel door op grond van de artikelen 98, 99 en 100 van de Civilprocesa likums (Letse wet op de burgerlijke rechtsvordering) een verzoek tot verkrijging van bewijs tot de rechter te richten, zodat de rechter de rijkspolitie gelast tot het verstrekken van de persoonsgegevens die het GVB Riga nodig heeft om de gang naar de rechter te kunnen maken.

Motivering

7. Artikel 7 van de wet bescherming persoonsgegevens, waaraan de privacytoezichthouder in zijn advies refereert, geeft in het Letse recht uitvoering aan richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens. Artikel 7, punt 6, van de wet, waarop het GVB Riga zich beroept om de gevraagde gegevens te verkrijgen, zet artikel 7, onder f), van de richtlijn om in Lets recht.

[Or. 4] Voor de beslechting van dit geschil is het dan ook essentieel dat het begrip „noodzakelijk” in dat artikel van de richtlijn juist wordt uitgelegd.

De Augstākā tiesa (Letse hoogste rechter) twijfelt aan de haalbaarheid van de door de privacytoezichthouder genoemde alternatieve mogelijkheden om de persoonsgegevens te verkrijgen. Wordt een verzoek gericht aan de burgerlijke stand en alleen de voor- en achternaam van de taxipassagier gegeven, dan is het mogelijk dat er meerdere personen zo heten. Om deze personen van elkaar te onderscheiden zou het identiteitskaartnummer nodig zijn, terwijl juist dat nummer wordt gevraagd.

De door de privacytoezichthouder genoemde artikelen van de wet op de burgerlijke rechtsvordering hebben betrekking op de bewijsvergaring. Volgens artikel 128 van de wet op de burgerlijke rechtsvordering moet bij het indienen van een vordering de voornaam, de achternaam en het identiteitskaartnummer (indien bekend) van de verweerder worden vermeld, alsmede het adres waar hij volgens de burgerlijke stand ingeschreven staat en het bij registratie opgegeven tweede adres, of anders zijn postadres. De verzoeker moet dus op zijn minst weten waar de verweerder woont.

Uit het voorgaande blijkt dat de alternatieve mogelijkheden om de gevraagde persoonsgegevens te verkrijgen onduidelijk of niet efficiënt zijn.

8. Mogelijkerwijs is er in casu dus sprake van een feitelijke situatie waarin het GVB Riga zijn gerechtvaardigde belangen slechts kan beschermen indien het van de rijkspolitie de gevraagde persoonsgegevens krijgt.

De Augstākā tiesa (hoogste rechter) is zich er tevens van bewust dat, [omissis] zoals is aangegeven in het document „Advies [...] over het begrip ‚gerechtvaardigd belang van de voor de gegevensverwerking verantwoordelijke‘ in artikel 7 van richtlijn 95/46/EG” van de Groep gegevensbescherming artikel 29 ([http://ec.europa.eu/justice/data-protection/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2014/wp217_\[nl\].pdf](http://ec.europa.eu/justice/data-protection/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2014/wp217_[nl].pdf)), voor de grond „gerechtvaardigd belang”, net als voor de andere gronden behalve toestemming, een „noodzakelijkheidstest” vereist is, met als gevolg dat de context waarin elk van de gronden kan worden toegepast danig wordt beperkt. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft bij de uitlegging van artikel 7, onder e), van de richtlijn geoordeeld dat het begrip „noodzakelijkheid” een autonoom begrip van het gemeenschapsrecht is, dat moet worden uitgelegd op een wijze die volledig beantwoordt aan het doel van de richtlijn (zie arrest Huber, C-524/06, EU:C:2008:724). De Augstākā tiesa is van oordeel dat dezelfde overwegingen ook gelden voor de noodzakelijkheid in artikel 7, onder f). De Augstākā tiesa houdt ook rekening met het feit dat het Hof in het arrest ASNEF en FECEMD (C-468/10 en C-469/10, EU:C:2011:777) heeft verklaard dat de toegankelijkheid van te verwerken gegevens niet kan worden beperkt tot voor het publiek toegankelijke bronnen.

9. Gelet op de overwegingen in de punten 7 en 8 van deze beslissing oordeelt de Augstākā tiesa (hoogste rechter) dat niet duidelijk is hoe de noodzakelijkheid in artikel 7, onder f), [Or. 5] moet worden uitgelegd, terwijl die uitlegging bepalend is voor de uitkomst van het onderhavige geschil. Derhalve [omissis] dient bij het Hof van Justitie van de Europese Unie een verzoek om een prejudiciële beslissing te worden ingediend en [omissis] de behandeling van de zaak te worden geschorst totdat het Hof uitspraak heeft gedaan op het verzoek om een prejudiciële beslissing.

Dictum

Krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [omissis] wijst de Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (hoogste bestuursrechter van de Republiek Letland) de navolgende

beslissing:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moeten de woorden „de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang [...] van de derde(n) aan wie de gegevens worden verstrekt” in artikel 7, onder f), van richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens aldus worden uitgelegd dat de

rijkspolitie aan het gemeentelijk vervoerbedrijf Riga de gevraagde persoonsgegevens dient te verstrekken die noodzakelijk zijn om de gang naar de civiele rechter te maken? Is van belang voor het antwoord op deze vraag dat, zoals uit de stukken blijkt, de taxipassagier van wie het gemeentelijk vervoerbedrijf Riga de gegevens heeft opgevraagd, ten tijde van het ongeval minderjarig was?

De behandeling van de zaak wordt geschorst totdat het Hof uitspraak heeft gedaan.

Tegen deze beslissing staat geen beroepsmogelijkheid open.

[*omissis*] [ondertekeningen]